

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 października 2017 roku A. Z. wniósł o ustalenie, że Umowa o Świadczenie Usług (...) o nr (...) zawarta w dniu 28 stycznia 2015 roku pomiędzy powodem, a pozwaną P4 spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. została rozwiązana z dniem 23 czerwca 2017 roku.

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 28 stycznia 2015 roku pomiędzy powodem a pozwaną zawarta została Umowa o Świadczenie Usług (...) o nr (...). W dniu 23 czerwca 2016 roku strony umowy zawarły porozumienie dodatkowe do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zgodnie z którym do umowy wprowadzone zostały następujące zmiany: oferta podstawowa - Formuła P. stacjonarna tylko SIM, okres obowiązywania 12 miesięcy, wartość ulgi - 1086,34 zł. Powód wskazał, że wraz z porozumieniem powód przesłał pozwanej pismo, w którym oświadczył, iż nie wyraża zgody na świadczenie usług przez pozwaną po dniu 27 czerwca 2017 roku. Pomimo tak sformułowanej rezygnacji, pozwana spółka wystawiła fakturę za świadczone przez nią usługi na rzecz powoda. Powód zgłosił pozwanej omyłkowe wystawienie faktury na jego nazwisko, jednakże w odpowiedzi na reklamację, pozwana poinformowała powoda, iż umowa o numerze (...) w dalszym ciągu wiąże strony bowiem pozwana nigdy nie otrzymała jego rezygnacji.

W odpowiedzi na pozew z dnia 17 lipca 2018 roku (data nadania) pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazano, że pozwana nigdy nie otrzymała od powoda rezygnacji z usług świadczonych przez pozwaną. Wskazano, iż strony łączyła umowa na czas określony, jednakże w oparciu o § 16 ust. 1 Regulaminu Świadczenia Usług (...) wobec braku dyspozycji powoda, umowa na czas określony przekształciła się w umowę na czas nieokreślony. Strona pozwana wskazała, iż oświadczenie powoda w przedmiocie rezygnacji z usług świadczonych przez pozwaną, dotknięte brakami, otrzymała w dniu 28 września 2017 roku, nie zaś jak twierdzi powód w czerwcu 2016 roku. Pozwana wskazała, iż z przedłożonego przez powoda potwierdzenia nadania rezygnacji z usług wynika, iż owa przesyłka nadana została w dniu 15 marca 2016 roku, a więc trzy miesiące przed podawaną przez powoda datą rezygnacji. Pozwana wskazała nadto, iż powód nie złożył nigdy rezygnacji z usług w formie, do której został zobowiązany przez pozwaną w piśmie z dnia 26.10.2017 roku, zaś rozwiązanie umowy nastąpiło w dniu 09 stycznia 2017 roku wobec nieuregulowania przez powoda należności z tytułu otrzymanych faktur.

(odpowiedź na pozew, k. 34 - 38).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 stycznia 2015 roku pomiędzy powodem A. Z., a pozwaną P4 spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarta została umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze (...). Umowa zawarta została na okres 24 miesięcy.

§ 9 Umowy stanowi, iż operator może umożliwić Abonentowi zmianę warunków Umowy z wykorzystaniem środków porozumiewania się na odległość, w szczególności telefonicznie, przy użyciu poczty elektronicznej lub faksu, co do: świadczonych usług i elementów składających się na opłatę abonamentową, okresu na jaki została zawarta Umowa, pakietu taryfowego, sposobu składania zamówień na pakiety taryfowe, dodatkowe opcje usługi oraz sposobu dokonywania płatności. W takim przypadku Operator obowiązany jest potwierdzić Abonentowi fakt złożenia oświadczenia o zmianie warunków Umowy, jego zakresu i terminie wprowadzenia zmian, nie później niż w terminie 1 miesiąca od dnia jego złożenia.

Zgodnie z treścią § 11 Umowy, umowa zawarta na czas określony przekształca się po upływie czasu, na jaki została zawarta w Umowę zawartą na czas nieokreślony, chyba że Abonent na 30 dni przed upływem okresu, na który umowa została zawarta, zawiadomi Operatora na piśmie, że nie zamierza korzystać z usług (...)

(umowa k.6-7).

W dniu 23 czerwca 2016 roku powód oraz pozwana zawarli porozumienie dodatkowe do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w którym to strony ustaliły, iż czas obowiązywania umowy został skrócony do 12 miesięcy od dnia podpisania Porozumienia.

§ 1 ust. 5 Porozumienia stanowi, iż do przedmiotowej umowy stosuje się postanowienia Regulaminu Świadczenia Usług (...)

(porozumienie k.8-9).

W dniu 18 września 2017 roku powód dzwoniąc na infolinię pozwanej poinformował pozwaną o swojej rezygnacji z dalszego korzystania z usług świadczonych przez pozwaną

(okoliczno ść bezsporna).

Pismem z dnia 28 września 2017 roku pozwana poinformowała powoda, iż w celu rozwiązania umowy, niezbędna jest pisemna dyspozycja rezygnacji. Ponadto powód został pouczone o możliwości przedłożenia pisemnego potwierdzenia złożenia rezygnacji, co spowoduje ponowne rozpatrzenie jego reklamacji

(pismo k.11-12).

Pismem z dnia 28 września 2017 roku przesłanym pocztą elektroniczną powód przesłał pozwanej pismo opatrzone datą 23 czerwca 2016 roku, z treści którego wynika, iż powód nie wyraża zgody na kontynuowanie świadczenia usług przez pozwaną po dniu 27 czerwca 2017 roku. Jednocześnie powód wskazał, iż w załączeniu do pisma przedkłada potwierdzenie nadania pisma z dnia 23 czerwca 2016 roku. Z w/w potwierdzenia nadania wynika, iż przesyłka została nadana w dniu 15 marca 2016 roku

(potwierdzenie nadania przesyłki o nr (...) k. 78, wydruk ze strony poczty polskiej zawierający dane przesyłki o nr (...) k.79-81).

Wobec niewywiązywania się przez powoda z terminowego uiszczania opłat z tytułu wiążącej strony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych za okres od 12 lipca 2017 roku do 12 listopada 2017 roku, pozwana w dniu 29 listopada 2017 roku wypowiedziała powodowi umowę ze skutkiem na dzień 9 stycznia 2018 roku. Pozwana wezwała jednocześnie powoda do uregulowania zaległości w łącznej kwocie 49,95 zł (wypowiedzenie umowy k. 83 - 84).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedstawionych powyżej dokumentów, które nie budziły wątpliwości Sądu, a ich wiarygodność nie była kwestionowana w toku postępowania przez żadną ze stron.

Sąd nie przyjął za udowodnioną okoliczności doręczenia pozwanemu przesyłki zawierającej wypowiedzenie umowy przed dniem do którego została zawarta. Okoliczność powyższa nie wynikała z dowodów przedstawionych przez powoda. Powód przedstawił wprawdzie dowód nadania w dniu 15 marca 2016 roku i odbioru przesyłki o nr (...), jednak dowód ten pozostawał w sprzeczności z twierdzeniami powoda, który podnosił, że nadał tę przesyłkę wraz z aneksem do umowy zawartym przez strony 23 czerwca 2016 roku. Niewiarygodnym było w ocenie Sądu nadanie przesyłki na trzy miesiące przed zawarciem aneksu do umowy i z tego względu sąd przyjął, że złożony przez powoda dowód nadania dotyczył innej przesyłki.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawą wytoczonego przez powoda roszczenia jest art. 189 k.p.c. Przepis ten, aczkolwiek zamieszczony w kodeksie postępowania cywilnego, ma charakter materialnoprawny, stanowi bowiem podstawę dochodzenia roszczenia o ustalenie prawa lub stosunku prawnego. Wykładnia tego przepisu prowadzi do wniosku, że powództwo o ustalenie stosunku prawnego lub prawa może być uwzględnione wtedy, gdy spełnione są dwie przesłanki merytoryczne: interes prawny oraz wykazanie prawdziwości twierdzeń powoda o tym, że dany stosunek prawny lub prawo rzeczywiście istnieje. Przy czym pierwsza z wymienionych przesłanek, określana jako przesłanka skuteczności, decyduje o

dopuszczalności badania i ustalania prawdziwości twierdzeń powoda, czyli ustalania istnienia przesłanki zasadności powództwa (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 19 listopada 1996 r., III CZP 115/96, OSNC 1997, nr 4, poz. 35; wyrok Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2001 r., II CKN 898/00 - LEX nr 52 613).

Przepis art.189k.c. wprowadza istnienie interesu prawnego jako materialnoprawnej podstawy zasadności powództwa o ustalenie. Powództwo o ustalenie zmierza do usunięcia stanu niepewności w łączącym strony stosunku prawnym. Utrwalony jest pogląd w literaturze i orzecznictwie Sądu Najwyższego, iż powód nie ma takiego interesu, gdy na innej drodze niż powództwo o ustalenie możliwe jest uzyskanie dalej idącego rozstrzygnięcia. Powództwo o ustalenie nie może bowiem służyć uzyskaniu dowodów niezbędnych do realizacji konkretnych roszczeń bądź ustaleniu stanu prawnego dla takiej realizacji. Dlatego powszechnie przyjmuje się, że nie istnieje interes prawny w ustaleniu, jeżeli możliwa jest realizacja konkretnego roszczenia wynikającego z łączącego strony stosunku prawnego (por. np. wyrok z dnia 1 grudnia 1983 r., I PRN 189/83, OSNCP 1984 z. 7, poz. 121; wyrok z dnia 11 października 1985 r., II CR 302/85, OSNCP 1986 z. 10, poz. 155; uchwała z dnia 17 czerwca 1987 r., III PZP 19/87, OSNCP 1988 z. 10, poz. 132). Wówczas bowiem stan niepewności może być usunięty przez realizację konkretnego roszczenia w powództwie o świadczenie. Konieczne jest jednak, aby możliwość realizacji takiego roszczenia wyczerpywała w całości interes prawny w ustaleniu. Takiego wyczerpania interesu prawnego z reguły nie ma w sytuacji, gdy ustalenie istnienia stosunku prawnego ma usunąć stan niepewności na przyszłość względem różnych roszczeń, które mogą być realizowane, a jeszcze nie są określone – skonkretyzowane (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1992 roku, II CZP 131/92, niepublikowane). Co istotne interes prawny jest zachowany w sytuacji, gdy istnieje niepewność co do stosunku prawnego lub prawa, czemu dał wyraz Sąd Apelacyjny z P. (wyrok z 20 kwietnia 2006 r. o sygn. I ACa 1221/05). Dana niepewność musi stanowić jednak realne zagrożenie dla sfery praw.

Reasumując skuteczne powołanie się na interes prawny wymaga wykazania, że oczekiwane rozstrzygnięcie wywoła takie skutki w stosunkach między stronami, w następstwie których ich sytuacja prawna zostanie określona jednoznacznie i tym samym wyeliminowane zostanie, wynikające z błędnego przekonania co do przysługiwania powodowi określonych uprawnień, ryzyko naruszenia jego praw. W przypadku, gdy dojdzie już do naruszenia prawa, w związku z którym przysługuje powodowi roszczenie o świadczenie (danie, czynienie, zaniechanie, znoszenie), wyłączona jest możliwość skutecznego wystąpienia z powództwem o ustalenie, skoro sfera podlegająca ochronie jest w takiej sytuacji szersza, a rozstrzygnięcie o różnicy zdań w stanowiskach stron nabiera charakteru przesłankowego. Wyrok tylko ustalający istnienie stosunku prawnego nie zapewni, bowiem wówczas ostatecznej ochrony prawnej, ponieważ nie jest – w przeciwieństwie do wyroków zasądających – wykonalny na drodze egzekucji sądowej

Interes prawny zachodzi zatem, jeżeli sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości.

Powyzsze określenie interesu prawnego znalazło poparcie w licznych orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz Sądów Apelacyjnych oraz piśmiennictwie. Należy się przy tym zgodzić ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, iż wyłącznie interes prawny jest decydujący dla korzystania z formy powództwa o ustalenie prawa lub stosunku prawnego (orzeczenie SN z 30 grudnia 1968 r., III CZP 103/68, OSNPC 1969, nr 5, poz. 85). Interes prawny musi istnieć obiektywnie, aby uzasadniać żądanie ustalenia prawa lub stosunku prawnego. Jak słusznie wskazał T. E. w swoim komentarzu do kodeksu postępowania cywilnego interes prawny – jako interes dotyczący szeroko rozumianych praw i stosunków prawnych istnieje wówczas, gdy istnieje niepewność tego prawa lub stosunku prawnego, z przyczyn faktycznych lub prawnych (Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego pod redakcją T. Erecińskiego, str. 359-360).

Artykuł 189 k.p.c. nie znajdzie zastosowania, jeżeli przepisy szczególne przewidują odrębne powództwa, których treścią jest ustalenie istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa (np. o ustalenie nieistnienia małżeństwa - art. 2 k.r.o.; o ustalenie wygaśnięcia stosunku alimentacyjnego - art. 138 k.r.o., czy o usunięcie niezgodności z art. 10 u.k.w.h.); powództwa o ukształtowanie (np. powództwo o ustalenie ojcostwa - art. 64 k.r.o.) lub właściwość trybu nieprocesowego dla ustalenia stosunku prawnego lub prawa (np. stwierdzenie sukcesji praw spadkowych -

art. 669-679 czy stwierdzenie nabycia prawa przez zasiedzenie - art. 609-610). Przesłanka interesu prawnego, jako merytoryczna, może być badana przez sąd dopiero po uprzednim ustaleniu dopuszczalności drogi sądowej w sprawach cywilnych.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, w ocenie Sądu, powód wykazał istnienie po jego stronie interesu prawnego, w ustaleniu, że zawarta pomiędzy nim a pozwaną umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 28 stycznia 2015 roku została rozwiązana z dniem 23 czerwca 2017 roku. Wskazać bowiem należy, że pozwana wystawiła powodowi faktury z tytułu należności za świadczone przez nią usługi w okresie po 23 czerwca 2017 r. Powód nie zapłacił na rzecz pozwanej wskazanych należności i ustalenie momentu rozwiązania umowy ureguluje między stronami stan prawny bowiem powodowi nie przysługuje żadne silniejsze roszczenie.

Mimo istnienia interesu prawnego powoda powództwo podlegało oddaleniu bowiem powód nie udowodnił okoliczności, na których oparł twierdzenia pozwu.

Zważyć należy, iż na podstawie art. 232 k.p.c. strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, jeśli więc strona nie przedstawia dowodów to uznać należy, iż dany fakt nie został udowodniony. Wprawdzie przepis ten zawiera też postanowienie, iż sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę, jednakże jest to tylko możliwość a nie obowiązek” (wyrok Sądu Najwyższego z 11 lipca 2001 roku, V CKN 406/00), gdyż „rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach w myśl art. 3 k.p.c., a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie - art. 227 k.p.c. - spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76).

Dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Sąd nie egzekwuje od strony aktywności w sferze dowodowej, co oznacza, iż sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Stronę mogą obciążyć ujemne następstwa jej pasywnej postawy, fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych.

W niniejszej sprawie ciężar dowodu, iż umowa nr (...) zawarta pomiędzy stronami uległa rozwiązaniu z dniem 23 czerwca 2017 roku spoczywał na powodzie. Na poparcie powyższego powód przedłożył co prawda kopię pisma stanowiącego wypowiedzenie umowy, które zostało opatrzone datą 23 czerwca 2016 roku jednakże strona pozwana zaprzeczyła, iż otrzymała powyższe pismo w roku 2016.

W celu udowodnienia nadania pisma w powyższej dacie powód przedłożył kserokopię nadania przesyłki. Jak wynika z informacji zawartej na stronie operatora pocztowego przedłożone przez powoda potwierdzenie nadania dotyczy przesyłki nadanej w dniu 15 marca 2016 roku. Powód wskazywał, że pismo zawierające wypowiedzenie umowy nadał jedną przesyłką wraz z porozumieniem dodatkowym do umowy zawartym w czerwcu 2016 roku. Zdaniem Sądu niewiarygodne było twierdzenie, iż korespondencja z dnia 23 czerwca 2016 roku została nadana w dniu 15 marca 2016 roku i w ocenie Sądu przesyłka z marca 2016 roku dotyczyła innej korespondencji. Tym samym powód nie odparł skutecznie zarzutu pozwanej, iż ta nie otrzymała jego dyspozycji odnośnie wypowiedzenia umowy w dacie wskazanej przez powoda. Pozwana nie zaprzeczała natomiast, iż dyspozycję powoda odnośnie wypowiedzenia umowy zawierającą braki uniemożliwiające nadanie jej prawidłowego biegu otrzymała dopiero drogą telefoniczną w dniu 28 września 2017 roku.

§ 11 umowy łączącej strony stanowi, iż umowa zawarta na czas określony przekształca się po upływie czasu na jaki została zawarta w umowę zawartą na czas nieokreślony, chyba że Abonent na 30 dni przed upływem czasu, na który umowa została zawarta, zawiadomi Operatora na piśmie, że nie zamierza korzystać z usług (...).

Umowa zawarta pomiędzy stronami niniejszego postępowania, zgodnie z treścią porozumienia dodatkowego do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 23 czerwca 2016 roku zawarta została na czas określony 12 miesięcy, który upłynąć miał 23 czerwca 2017 roku. Powód spełniłby zatem wymogi, o których mowa w § 11 umowy. Wobec faktu, iż strona pozwana zaprzeczyła, aby powód w terminie wskazanym w § 11 umowy złożył wypowiedzenie, a powód nie zdołał skutecznie podważyć tego zarzutu, uznać należało, iż strona powodowa nie wykazała w sposób wystarczający, iż rozwiązanie umowy nr (...) nastąpiło z dniem 23 czerwca 2017 roku.

Z uwagi na to, iż żądanie pozwu dotyczyło ustalenia, że umowa uległa rozwiązaniu z dniem 23 czerwca 2017 roku Sąd, związany tym żądaniem, po ustaleniu że nie doszło do rozwiązania w dacie wskazanej w pozwie Sąd nie badał w niniejszym postępowaniu, w jakim innym dniu doszło do rozwiązania umowy, żądania takiego bowiem powód nie zawarł w pozwie.

Z powyższych przyczyn oddalono powództwo w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w punkcie II zgodnie z normą wyrażoną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu, zasądając od powoda na rzecz pozwanej kwotę 107,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 90,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalonego w oparciu o treść rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804)] oraz 17,00 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji wyroku.